

Μάρω Βαμβουνάκη

Είμαι καμωμένη από Χανιά

Δε θα συστήσω εγώ τη Μάρω Βαμβουνάκη. Τη Χανιώτισσα συγγραφέα την έχει συστήσει εδώ και χρόνια στο κοινό το έργο της, που παραμένει σταθερά στις πρώτες θέσεις των μπεστ σέλλερ. Εμείς απλά θα μιλήσουμε σήμερα για τη στροφή που έκανε από την αμιγώς λογοτεχνική γραφή, στη γραφή εκλαϊκευμένης ψυχολογίας, που κι αυτή όμως ακολούθησε πιστά την επιτυχία της πρώτης, πιθανόν επειδή δεν έγινε με αυτοσκοπό να είναι αρεστή. Κι ίσως αυτό και μόνο να είναι η συνταγή επιτυχίας της Μάρως Βαμβουνάκη. Όπως λέει η ίδια, «η περίφημη γνησιότητα, η αυθεντικότητα, δεν κερδίζεται αλλιώς», θέλοντας ίσως να μας υπενθυμίσει πως η «αξόδευτη αγάπη» μπορεί να γίνει το μεγαλύτερο φάντασμα, το μεγαλύτερο σαράκι που θα ροκανίσει το μέσα μας...

Της Ρίκης Ματαλλιωτάκη

Διαβάζοντας τα σύντομα βιογραφικά σας στο διαδίκτυο, πέραν από τα γενικά στοιχεία που σας αφορούν, δε βρήκα κάτι που να λέει ποια πραγματικά είναι η Μάρω Βαμβουνάκη. Θα θέλατε, λοιπόν, να μου δώσετε ένα «βιογραφικό ψυχής»;

Είναι πολύ δύσκολο να μιλάει κανείς για τη ζωή του, σαν κατατοπιστικό βιογραφικό. Ειλικρινά δεν ξέρω να σας την πω έτσι. Ούτε αυτοβιογραφία θα μπορούσα να γράψω ποτέ. Δεν ξέρουμε ποτέ ακριβώς την ιστορία μας, τη γεμίζουμε φαντασίες και παραποτήσεις. Ενα μονάχα μπορώ να πω με σίγουριά, πως γεννήθηκα στα Χανιά και είμαι από Χανιά «καμωμένη», αυτό είναι το πλεονέκτημά μου.

«Το χρονικό μιας μοιχείας», η «κραταιά αγάπη» κ.α. ήταν βιβλία αμιγώς λογοτεχνικά. Ο «Χορός μεταμφιεσμένων», «Ο παλιάτσος

και η άνιμα» και «Το φάντασμα της αξόδευτης αγάπης», αποτελούν μια τριλογία βιβλίων εκλαϊκευμένης ψυχολογίας. Πώς προέκυψε αυτή η στροφή;

Είχα προσέξει από πολύ παλιά, πως κάθε μου μυθιστόρημα ήταν ένα σενάριο, το οποίο ήταν και η αφορμή για να μιλήσω για κάποιους χαρακτήρες. Η εσωτερική τους ζωή και οι παραξενές τους ήταν εκείνο που με τραβούσε να μπω και να ψέψω. Όταν μελέτησα και δούλεψα πάνω στην ψυχολογία σαν επιστήμη, αισθάνθηκα πως θα μπορούσα να γράψω άμεσα, ας πούμε δοκιμακά, όσα καταλαβαίνω για τα κρυφά ανθρώπινες κίνητρα.

Δεν σκεφτήκατε πως αυτό θα ήταν ένα επικίνδυνο άλμα;

Όχι, γιατί δεν ήθελα κάτι περισσότερο από το να καταγράψω, για μένα και τους λίγους έστω που ενδιαφέρονται, τις «ανακαλύψεις» μου σ' αυτόν τον τομέα. Ήμουν εντυπωσιασμένη από τους υπόσουνει-

Είμαι καμωμένη από Χανιά

δητούς κόσμους και έπερπε να γράψω, να καταλάβω κι εγώ καλύτερα την άβυσσο που βάδιζα.

Προσωπικά ομολογώ ότι εμένα η «κραταιά αγάπη» με είχε συγκλονίσει. Δεν σκεφτήκατε δύναται ότι πιθανόν υπάρχουν αναγνώστες που θα σας προτιμούσαν σε εκείνο το σημείο της λογοτεχνίας;

Αλήμονο αν κριτήριο για το τι θα κάνεις είναι το να είσαι αρεστός. Προσωπικά μου αρέσουν οι άνθρωποι που δεν ενδιαφέρονται αν αρέσουν. Η περίφημη γνησιότητα, η αυθεντικότητα, δεν κερδίζεται αλλιώς.

Θεωρείτε - και θα με βρείτε σύμφωνη - ότι διανύουμε την «εποχή του ανικανοποίητου». Μέχρι ποιού σημείου πιστεύετε μπορεί να φτάσει ο άνθρωπος για να ικανοποιήσει αυτό το ανικανοποίητο;

Μέχρι να αποδεχθεί τη μόνη πραγματικότητα, ότι όσο πιο μακριά πας από την αληθινή, βαθειά σου ψυχή, τόσο το ανικανοπότητο θα αγριεύει και θα γίνεται δυνάστης σου. Πρέπει να μάθουμε να αντέχουμε τη μοναξιά, να κλεινόμαστε και να ακούμε το παιδί μέσα μας τι μας φωνάζει, από χρόνια... Φοβάμαι πως αυτό που μοιάζει να είναι τόσο απλό και εύλογο, δε γίνεται συχνά. Χάνονται ζωές μέσα στη νεύρωση και τις αλλοιώσεις που προξενεί.

Πόσο επικίνδυνο μπορεί να γίνει μέσα μας το «φάντασμα της αξόδευτης αγάπης;»

Πάρα πολύ επικίνδυνο. Ισάρη στο μεγάλος κίνδυνος της ύπαρξής μας. Θα σας θυμίσω αυτό που γράφω στο σπισθόφυλλό και δεν είναι δικό μου:

«Μελαγχολία είναι η αξόδευτη αγάπη».

Τα βιβλία σας, συνειδητά ή ασυνείδητα, απευθύνονται σε άνδρες ή γυναίκες αναγνώστες;

Βάσει των στατιστικών, και τα δικά μου βιβλία, αλλά και γενικότερα η πεζογραφία, φαίνεται να διαβάζονται κατά το 70% από γυναίκες. Δεν ξέρω πάντα που απευθύνομαι. Γράφω συνήθως προς ένα αόριστο, αλλά με παρόμοιες αγωνίες με τις δικές μου, παραλήπτη. Ετσι νομίζω. Δεν ξεκαθαρίζονται μέσα σου εύκολα αυτά. Είναι τόσο ρευστά και καλύτερα έτσι να μένουν. Η υπερβολική ανάλυση αδυνατίζει και τον έρωτα και τη δημιουργία.

Οι ήρωές σας είναι, συνήθως, φανταστικοί ή υπαρκτά πρόσωπα που τα εμπλέκετε στη διαδικασία της μυθοπλασίας. Για να γίνω πιο σαφής, προτιμάτε να εμπνέεστε από την πραγματικότητα ή από το μύθο;

Σχεδόν πάντα, οι ιστορίες μου βασίζονται σε ένα γεγονός που όντως κάπου, κάποτε συνέβη. Μετά μπαίνει και η μυθοπλασία, εκείνο το σαγηνευτικό, ορμητικό ποτάμι που σε κυλάει σε τόπους και ατμόσφαιρες, όπως θα ήθελες να είναι... Είναι μαγευτικές αυτές οι διαδρομές, γι' αυτό στο τέλος η διαδικασία της γραφής σου γίνεται τοξική. Πραγματική έξη.

Θα μπορούσατε να γράψετε κατά παραγγελία;

Εχει γίνει, από περιοδικά που σου προτείνουν να γράψεις ένα θέμα. Η παραγγελία όμως είναι μόνο για την αναχώρηση. Η πήση που ακολουθεί είναι πάντα όλη δική σου, εντελώς ελεύθερη.

Πόσο καιρό σας παίρνει ένα βιβλίο μέχρι να ολοκληρωθεί;

Ένα βιβλίο, από τη στιγμή που το αποφασίζω, δουλεύεται πολύ μέσα μου, στο κεφάλι μου. Ζω και κοιμάμαι μαζί του. Αυτή είναι μια διαδικασία που κρατάει καιρό. Όταν έρθει η ώρα να το καταγράψω, ήδη είναι ωριμό φρούτο. Κάθομαι, λοιπόν, και το αποτελείωνω στο χαρτί ή στον υπολογιστή, σα γραμματέας του εσωτερικού μου ψιθύρου, αρκετά σύντομα συνήθως.

Πηγή έμπνευσης αποτελούν για εσάς και οι Άγιοι Πατέρες.

Πάντα ο χώρος της Χριστιανικής Πίστης με μαγνήτιζε, σαν από ένατικο, από παιδί, και με πάρα πολύ ελεύθερο τρόπο. Μου ταίριαζε! Όταν άρχισα να ασχολούμαι με την ψυχολογία, αυτό έγινε σαφέστερο, πιο συνειδητό. Ανακάλυψα, δηλαδή, μέσα από το διάβασμα, παράλληλα με τους πατέρες της ψυχολογίας, τους Πατέρες της Χριστιανουσύνης και πως η δική τους ανθρωπογνωσία πάει πολύ μακρύτερα και βαθύτερα από εκεί που σταματάει η ψυχανάλυση. Αν η ψυχοθεραπεία έχει στόχο να επουλώσει το ψυχικό τραύμα, η πίστη μας λειτουργεί κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ένα τραύμα να μην είναι μόνο επώδυνο και ανασταλτικό, αλλά εφαλτήριο ευτυχίας. Όχι μόνο απύχημα, αλλά και δώρο. Έχει μεγάλη λεβεντιά το πνευματικός τρόπος.

Πιστεύετε σε μια ανώτερη δύναμη δίνοντας της ας πούμε το όνομα Ορθοδοξία;

Πιστεύω, και θέλω να πιστεύω κάθε μέρα και περισσότερο. Δεν υπάρχει πιο αποτελεσματικός τρόπος ύπαρξης. Το αίνιγμα του θανάτου απαιτεί απάντηση, τόσο παρηγορητική όσο και πειστική. Αν δεν απαντηθεί, με τα χρόνια ο βίος γίνεται αβάσταχτος. Καμάτη πρόταση ζωής δε βρήκα ασβαρότερη και ποιητικότερη από εκείνη της Ορθοδοξίας μας. Δεν είναι εύκολη κατάκτηση η συνεπής πίστη. Οι Άγιοι Πατέρες μας διαρκώς προσεύχονταν: «Θεέ μου, βοήθα με στην απιστία μου...»